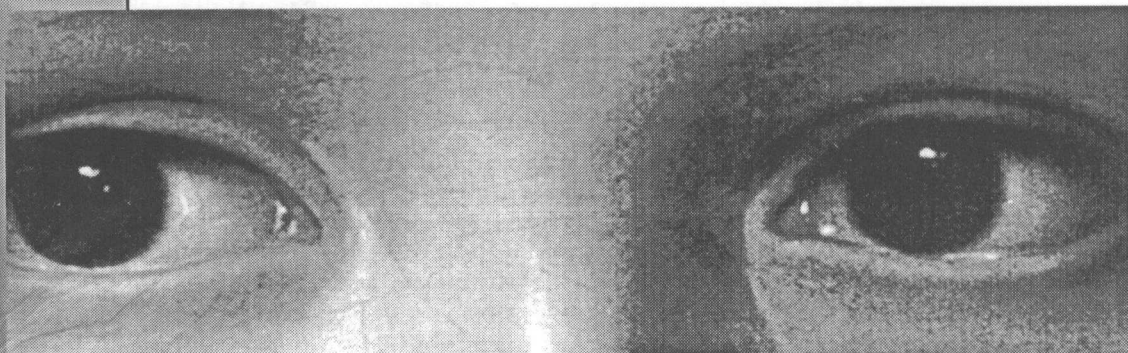

ΑΒΡΑΑΜ ΛΕΣΠΕΡΟΓΛΟΥ

Μία υπόθεση
πολλών αντιστάσεων

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

στον "τρομονόμο"

στις δικαστικές αυθαιρεσίες
στην κρατική καταστολή

στις εντολές των Αμερικανών

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

ΟΧΙ ΣΤΟ ΝΕΟ "ΑΝΤΙΠΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΟ" ΝΟΜΟ

Λευτεριά στον Α.Λεσπέρογλου

Οι διαρκώς εντεινόμενες παρεμβάσεις των Η.Π.Α. για την παραγωγή "αντιπρομοκρατικού" έργου από τις ελληνικές δικωτικές αρχές έχουν δύο τουλάχιστον στόχους:

1. Την υπογραφή ελληνο-αμερικανικής συμφωνίας που θα νομιμοποιεί πλήρως και θα επεκτείνει τη δράση των αμερικανικών μυστικών υπηρεσιών στην Ελλάδα.
2. Την ψήφιση "αντιπρομοκρατικού" νόμου που θα περιορίζει τις ελευθερίες έκφρασης των κοινωνικών αντιστάσεων και θα ποινικοποιεί πολλές από αυτές.

Παρακολουθώντας τις αμερικανικές παρεμβάσεις και την επιχειρηματολογία με την οποία πλαισιώνονται, θα νόμιζε κανείς ότι διανύουμε περίοδο έντονης ανάπτυξης της δράσης ένοπλων οργανώσεων. Όμως συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Γιατί λοιπόν αυτή η επιμονή των ΗΠΑ και γιατί η κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ, αυτή ακριβώς την περίοδο, τις κάνει αποδεκτές; (Η συμφωνία συνεργασίας των δικωτικών αρχών και των μυστικών υπηρεσιών είναι έτοιμη προς υπογραφή και ο "αντιπρομοκρατικός" νόμος έχει αρχίσει να προετοιμάζεται).

Το σίγουρο είναι ότι τόσο οι ΗΠΑ, όσο και η κυβέρνηση φοβούνται. Φοβούνται ότι οι πόλεμοι που προκάλεσε και θα προκαλέσει το επόμενο διάστημα η πολιτική του άγριου νεοφιλελευθερισμού και της παγκοσμιοποίησης, θα δημιουργήσουν αναπόφευκτα μαζικές και δυναμικές αντιστάσεις. Οι μεγάλες κινητοποιήσεις ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο στη Γιουγκοσλαβία και στην επίσκεψη Κλίντον είναι ουσιαστικά τα πρώτα δείγματα των λαϊκών αντιδράσεων που εγκυμονεί η περίοδος.

Αυτές οι αντιδράσεις τρομάζουν την υπερδύναμη των ΗΠΑ και προβληματίζουν την κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ. Αυτές είναι που ουσιαστικά βρίσκονται στο στόχαστρο των ΗΠΑ και της κυβέρνησης. Αυτές θα βρεθούν υπό διωγμό με τον εκκολλαπτόμενο "αντιπρομοκρατικό" νόμο. Ενδεικτικά είναι τα παραδείγματα της Ιταλίας και της Γερμανίας, χώρες στις οποίες έχει υπάρξει "αντιπρομοκρατικός" νόμος: τελικά βρέθηκαν στις φυλακές εκατοντάδες αγωνιστές με μοναδικό "ενοχοποιητικό" στοιχείο τη δράση τους στο αντικαπιταλιστικό και αντιιμπεριαλιστικό κίνημα.

Μέσα σ' αυτή την κατάσταση, η σύλληψη του Α. Λεσπέρογλου δεν είναι τυχαίο γεγονός, αλλά εντάσσεται σε ευρύτερους σχεδιασμούς. Γιατί:

- 1) συνελήφθη κατόπιν εντολής των Αμερικάνων,
- 2) η σύλληψή του αναγγέλθηκε λίγο πριν την επίσκεψη Κλίντον και πραγματοποιήθηκε λίγο μετά από αυτή,
- 3) για τη σύλληψή του βρέθηκαν σε ανταγωνισμό διαφορετικές δικωτικές υπηρεσίες.

Η σύλληψη ενός για χρόνια διωκόμενου "τρομοκράτη" χρησιμοποιείται για:

- Να υπενθυμίσει ότι η "τρομοκρατία" είναι υπαρκτός κίνδυνος.
- Να αποδείξει ότι η ελληνο-αμερικανική συνεργασία είναι αποτελεσματική.
- Να πλαισιωθεί, αν χρειαστεί, με τη σύλληψη και άλλων "τρομοκρατών".
- Να λειτουργήσει η δίκη του ως άλλοθι για τη σκλήρυνση του νομικού πλαισίου, στο βαθμό που για μία ακόμα φορά αποδειχθεί σαθρό το κατηγορητήριο, αφού τάχα το υπάρχον είναι ανεπαρκές για την καταδίκη ακόμα και "αποδεδειγμένων τρομοκρατών".

Ο Α. Λεσπέρογλου κινδυνεύει άμεσα να γίνει το πρώτο θύμα της συμπαιγνίας των ΗΠΑ και της κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ να διαμορφώσουν ένα κράτος ακόμα πιο αυταρχικό και καταπιεστικό. Ένα κράτος που θα μπορεί "νόμιμα" πια να συλλαμβάνει, να καταδικάζει και να φυλακίζει με εξοντωτικές ποινές κάθε αγωνιστή που παλεύει ενάντια στις πολιτικές που εφαρμόζονται από τα ντόπια και διεθνής κέντρα εξουσίας και που οδηγούν νομοτελειακά σε κοινωνίες βαρβαρότητας.

Γι' αυτό η πάλη για να μην περάσει ένας νέος "αντιτρομοκρατικός" νόμος, για να μην υπάρξει ελληνο-αμερικανική συμφωνία συνεργασίας των δικωτικών αρχών, για την απελευθέρωση του Α. Λεσπέρογλου θα πρέπει να αποτελέσει αναπόσπαστο στοιχείο των αγώνων που βρίσκονται μπροστά μας.

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

Στην κινηματογραφική μεταφορά του "Τυφώνα", μιας αληθινής ιστορίας δικαστικής πλάνης που κράτησε 19 χρόνια στη φυλακή το μαύρο πρωταθλητή πυγμαχίας Ρούμπιν "Hurricane" Κάρτερ, καταδικασμένο για φόνο που δεν είχε διαπράξει, ο "πρωταγωνιστής" είχε ως απνή διώκτη από μικρός το ρατσιστικό μίσος ενός αστυνομικού που συνέβαλε τα μάλα στην άδικη καταδίκη του. Στην προσπάθεια να μάθει κανείς κάτι παραπάνω για έναν άλλο διωκόμενο, αυτόν που εδώ και 18 χρόνια "γνωρίζουμε" ως τον υπ' αριθμόν έναν καταζητούμενο και τρομοκράτη-φάντασμα, τον Αβραάμ Λεσπέρογλου, ο πειρασμός μιας σύγκρισης είναι μεγάλος. Αυτή τη φορά "απνή διώκτης" δεν είναι το ρατσιστικό μίσος ενός αστυνομικού, ούτε η θυμαίωση ενός ευάλωτου και "μόνου" ανέσιου κομματικά, που επιλέγει τη σιωπή και τη φυγή προκειμένου να μην προδώσει τις αρχές του. Αυτό που μπορεί να στοιχείωσε τη ζωή του ίσως είναι αυτή ακριβώς η "επαναστατική παράδοση" την οποία επικαλείται δίνοντας το πολιτικό στίγμα του: το όνομά του το πήρε από τον αδελφό του πατέρα του, που νεο ΕΠΟΝίτης έπεσε στη μάχη μέσα στην Πρέβεζα, στις αρχές του '49, μεταξύ των κομμουνιστών και των ταγμάτων ασφαλείας. Γνωστή αριστερή οικογένεια στο γενέθλιο τόπο διώχτηκε και συνελήφθη και την περίοδο της κούνιας με ό,τι αυτό μπορεί να συνεπάγεται για ένα μοναχοπαίδι κοντά στα δώδεκα, στο κατώφλι της εφηβείας...

Ο Αβραάμ Λεσπέρογλου, κοντά στα 45 πια, μιλάει για πρώτη φορά από τη φυλακή του "προσπαθώ να προσαρμοστώ στην αλλαγή από την "ελεύθερη παρανομία" στη "φυλακισμένη νομιμότητα"...". Αποκαλύπτει τον άνθρωπο πίσω απ' την εικόνα που άλλοι κατασκεύασαν: "...δεν έχω καμιά σχέση με το μύθο μου ή μάλλον, έχω σχέση όση έχουν το κράτος και το κεφάλαιο με την ισότητα και την ελευθερία που επαγγέλλονται". Εξηγεί ότι τον έσπρωξαν στην παρανομία "πράξεις που δεν τον έβρισκαν σύμφωνο", χωρίς αυτό να απλουστεύει τα πράγματα. Παραδέχεται ότι δεν είναι σίγουρος αν επέλεξε τη "σωστή στάση", ωστόσο δεν μετανιώνει για τη φυγοδικία, καθώς "αν έβλαψα κάποιον μακροπρόθεσμα με τη φυγή μου, αυτός είναι ο εαυτός μου". Σπάζοντας τη σιωπή του μετά από 18 χρόνια αποτιμά ότι αφού "παρά τη θέλησή μου βρέθηκα στην παρανομία και παρά τη θέλησή μου θα βρεθώ ενώπιον του νόμου, δεν σκοπεύω να χαρίσω τίποτα σε κανέναν. Ούτε τη διαδρομή μου, ούτε τις ιδέές μου, ούτε το χρόνο μου". Σε αυτή του τη συνέντευξη μιλά για: το ρόλο των δικωτικών μηχανισμών, ένα "100% ψευδές κατηγορητήριο", παραδείγματα αυθαιρεσίας που μας πάνε περισσότερο από 20 χρόνια πίσω, παίρνει θέση για την τρομοκρατία και εκτιμά πως "υπάρχουν στιγμές που οφείλεις να παραβείς τη νομιμότητα αν αυτή σε κάνει ασυνεπή, ασεβή ή ανάληπτο"...

Πώς άρχισε η εμπλοκή σας σ' όλη αυτή την ιστορία;

Την περίοδο που ήμουν φοιτητής στη Θεσσαλονίκη μετά τη Μεταπολίτευση δημιουργήσα μέσα από το χώρο του φοιτητικού κινήματος στενή σχέση με Παλαιστίνιους, που τη διατήρησα και όταν ήρθα στην Αθήνα. Λόγω ιδεολογίας --ανήκω και συνεχίζω να ανήκω στο χώρο της επαναστατικής παράδοσης-- αλλά και εποχής, το παλαιστινιακό κίνημα τότε, στα τέλη της δεκαετίας του '70 είχε μεγάλη αίγλη και βρισκόταν στην πρωτοπορία του παγκόσμιου κινήματος. Ένοιωθα λοιπόν όχι μόνο αλληλεγγύη αλλά και ταύτιση με την παλαιστινιακή υπόθεση, τον αγώνα για την ελεύθερη Παλαιστίνη. Όπως καταλαβαίνετε, αυτές οι σχέσεις δεν ήταν γενικά και αφηρημένα ιδεολογικές αλλά περιελάμβαναν και μορφές άμεσης υποστήριξης και αλληλεγγύης. Γενικά επρόκειτο για ενέργειες δίκαιες, πολιτικά αναγκαίες και ηθικά υποστηρίξιμες, οι οποίες αποτελούσαν πρακτικές αρκετών αγωνιστών σε ολόκληρο τον κόσμο.

Σ' αυτό το πλαίσιο εντάσσεται και η εμπλοκή μου στην υπόθεση της οδού Κωλέττη. Με βάση όσα προαναφέρω --τη σχέση μου με το παλαιστινιακό κίνημα, τις αξίες μου και τα "ήθη" της εποχής-- βοήθησα κάποιους ανθρώπους δίνοντάς τους και το δικαίωμα να χρησιμοποιήσουν το όνομά μου. Δυστυχώς, στην προκειμένη περίπτωση, διαψεύστηκα, γιατί ούτε αυτό που νόμιζα έκαναν, ούτε στη συνέχεια φρόντισαν να αποκαταστήσουν την αλήθεια. Από κει και πέρα οι εξελίξεις ήταν ραγδαίες και οι καταστάσεις απέκτησαν μια δυναμική που με ξεπέρασε κατά πολύ.

Ποιοι λόγοι σας ώθησαν στην παρανομία;

Όταν έμαθα ότι η αστυνομία με καταζητούσε για τον τραυματισμό του αστυνομικού Ψαρουδάκη και όλα τα υπόλοιπα σε πρώτη φάση παράβλεψα. Δεν ήξερα τι συνέβη και έπρεπε να διευκρινισώ τι ακριβώς είχε γίνει. Το ότι δεν ήταν πράξεις που με έβρισκαν σύμφωνο αυτό δεν έκανε τα πράγματα τόσο απλά όσο φαίνονται. Η πεποίθησή μου όμως, απ' τη μια, ότι αν έλεγα στις δικωτικές αρχές τι συνέβη θα εμπλέκονταν και άλλοι Παλαιστίνιοι και από την άλλη, εκτιμώντας τη μακρόχρονη σχέση μου και παίρνοντας υπόψη τις συμφωνίες μαζί τους και όχι τη διαφωνία μου γι' αυτά τα γεγονότα, με υποχρέωσαν στη συνέχεια να σιωπήσω αντί να παρουσιαστώ και να ξεκαθαρίσω τη θέση μου.

Δεκαοκτώ χρόνια μετά δεν είμαι σίγουρος ότι επέλεξα τη σωστή στάση σε ότι αφορά το άτομό μου, αλλά είμαι βέβαιος ότι με αυτή τη στάση προσάτευσα πολλούς Παλαιστίνιους συντρόφους και υπήρξα συνεπής στη σχέση μαζί τους.

Γιατί σας συνέδεσαν με την "Αντικρατική Πάλη;" Τι σχέση έχετε με όλα όσα σας αποδίδονται;

Οι δικωτικές αρχές εκείνη την εποχή ήθελαν δύο πράγματα: να παρουσιάσουν "αντιπρομοκρατικό" έργο για να εξυπηρετήσουν σκοπιμότητες των πολιτικών προϊσταμένων τους και να χτυπήσουν ποινικοποιώντας τη δράση κοινωνικοπολιτικών χώρων όπως της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς και του αντιεξουσιαστικού χώρου, υποδεικνύοντάς τους έμμεσα ως τον προθάλαμο των ένοπλων οργανώσεων. Με τέτοιες επιδιώξεις κατασκεύασαν υπόπτους, χάλκευσαν στοιχεία, έστησαν κατηγορητήρια (σας θυμίζω την υπόθεση Γ. Σερίφη,

ενός πρωτοπόρου εργάτη της AEG που κατηγορήθηκε για το φόνο του Χ. Κασίμη, την κατηγορία "ηθικής αυτουργίας" εναντίον μελών οργανώσεων της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς για συγκρούσεις διαδηλωτών με δυνάμεις καταστολής, την υπόθεση-σκευωρία κατά των αδελφών Τσαγκαράκη το '80 που κατηγορήθηκαν για εμπρησμούς κ.ά.) Εγώ ήμουν κατάλληλος για να παρουσιαστώ ως τρομοκράτης. Διωκόμουν για απόπειρα ανθρωποκτονίας αστυνομικού, κρυβόμουν --για τους λόγους που προανέφερα--, ήμουν μόνος, τι άλλο χρειαζόταν για τους εγκεφάλους των μηχανισμών καταστολής;

Χρησιμοποιούν την υπόθεση Κωλέττη, αξιοποιούν κάποιες "ομολογίες" και σχεδιάζουν εν ψυχρώ την "ανάμειξη" μου στις υποθέσεις της "Αντικρατικής Πάλης" (υπόθεση Θεοφανόπουλου, "Σκλαβενίτη", Γκύζη) και κατασκευάζουν ένα 100% ψευδές κατηγορητήριο.

Πόσο δύσκολο ήταν για σας όλα αυτά τα χρόνια να βρίσκεστε στο στόχαστρο των δικαστικών αρχών και να κρύβεστε; Πώς ζούσατε; Το να κρύβομαι αλλά και να μπορώ να επιβιώνω --τον πρώτο καιρό με τη βοήθεια φίλων που γνώριζαν την κατάστασή μου-- ήταν αρκετά επίπονο και κουραστικό. Μετά τις απίστευτες κατηγορίες που μου αποδόθηκαν το '85 συνειδητοποίησα ότι δεν έχω περιθώρια επιστροφής. Έτσι επέλεξα το δρόμο της αυτοεξορίας. Ήταν μια δύσκολη απόφαση αλλά αναλογιστείτε το κλίμα της εποχής. Ξεκίνησα λοιπόν μια περιπλάνηση κάτω από ποικίλες και σκληρές συνθήκες ζωής στο εξωτερικό για αρκετό χρονικό διάστημα. Χρησιμοποιώντας ωστόσο τη νέα σχετική νομιμότητά μου και με επίμονες και πολλές προσπάθειες κατάφερα να

δημιουργήσω μια πιο μόνιμη διαμονή, σταθερότερη εργασία και ένα κοινωνικό περιβάλλον, κατάσταση που διατηρήθηκε μέχρι την επιστροφή μου και σύλληψή μου στην Ελλάδα.

Σας είχε περάσει ποτέ η σκέψη να εμφανιστείτε για να ξεκαθαρίσετε τη θέση σας;

Πρώτες σκέψεις και βήματα προς αυτή την κατεύθυνση διακόπηκαν από τη μεριά μου αναγκαστικά το '85 όπου πλέον δεν είχε κανένα νόημα να παρουσιαστώ. Ούτε πίστεψα ότι η Δικαιοσύνη είναι αδέκαστη και τα δικαστήρια ο κατάλληλος χώρος να υπερασπιστεί κάποιος τις ιδέες του και τις επιλογές της ζωής του. Βέβαια, η σύλληψή μου με υποχρεώνει να μιλήσω για όσα δεν μίλησα όλα αυτά τα χρόνια, να υπερασπίσω αρχές, αξίες και διαδρομές που είχα επιλέξει να υπερασπιστώ με τη σιωπή μου. Όμως, αφού παρά τη θέλησή μου βρέθηκα στην "παρνομία" και τώρα, πάλι παρά τη θέλησή μου, θα βρεθώ ενώπιον του νόμου, δεν σκοπεύω να χαρίσω τίποτα και σε κανέναν. Ούτε τη διαδρομή μου ούτε τις ιδέες μου ούτε το χρόνο μου.

Το σενάριο περί τυχαίας σύλληψής σας είναι έτσι όπως ανακοινώθηκε από την Αστυνομία ή είχε προηγηθεί κάτι άλλο;

Πώς έγινε;

Επακριβώς δεν είμαι σε θέση να περιγράψω τι προηγήθηκε της σύλληψής μου. Πιστεύω πάντως ότι κάποια στιγμή με εντόπισαν, με παρακολούθησαν μήπως τους οδηγήσω κάπου, η παρακολούθηση δεν απέδωσε (πώς άλλωστε;) και αποφάσισαν να με συλλάβουν. Αξιολογώντας ορισμένα περιστατικά και δεδομένα από τον Αύγουστο του '99 στον τόπο διαμονής μου (περίεργες επισκέψεις αγνώστων, ερωτήσεις

κ.λπ.) όσο και κατά τη σύλληψή μου στο αεροδρόμιο (άμεση ομολογία υποτιθέμενου Έλληνα αστυνομικού ο οποίος χτυπώντας με βάνουσα από την πρώτη στιγμή που με αντίκρισε είπε “εγώ ξέρω ποιος είσαι”), είμαι σίγουρος ότι το κύριο μέρος αυτής της “δουλειάς” το εκτέλεσαν Αμερικανοί, οι οποίοι πιστεύω ότι σημαντικότερο ρόλο θα παίξουν στη διαδικασία των δικών μου. Το ότι λίγο αργότερα προϊστάμενος της Δίωξης Ναρκωτικών προσπαθούσε επίμονα αλλά ήρεμα να με πείσει (για ποιο λόγο άραγε;) ότι όλα είναι τυχαία, ότι ήταν αποτέλεσμα ενός ελέγχου ρουτίνας, έδειξε στη συνέχεια ότι οφειλόταν στον ανταγωνισμό μεταξύ των διωκτικών αρχών για το ποιος θα χρεωνόταν τη σύλληψή μου. Ο τρόπος μεταφοράς μου στην Ασφάλεια μυστικά και πριν ειδοποιηθεί γι’ αυτό η Αντιπρομοκρατική Υπηρεσία, οι ανακρίσεις, η προσαγωγή μου στο αυτόφωρο δικαστήριο την επόμενη μέρα κ.λπ. ήταν μια διαδικασία εναλλαγής αρμοδιοτήτων και υπευθυνοτήτων μεταξύ διαφόρων υπηρεσιών όπου η καθεμιά διεκδικούσε τη δική της επιτυχία.

Η σύλληψή σας βρίσκετε ότι συμπίπτει με το τέλος μιας εποχής; Δηλαδή, την περασμένη δεκαετία, καμιά κυβέρνηση δεν εξέδωσε έναν Παλαιστίνιο αγωνιστή στους Αμερικάνους που τον ζπούσαν (υπόθεση Ρασίντ), ενώ μόλις πέρσι δεν βρήκε προστασία στην Ευρώπη και τελικά οδηγήθηκε στους διώκτες του ένας Κούρδος ηγέτης (Οτσαλάν). Πώς βλέπετε εκείνη την εποχή και πώς τη σημερινή;

Πράγματι, η σημερινή εποχή είναι πολύ πιο “παγωμένη” από τον Ψυχρό Πόλεμο. Ο Ρασίντ που το ελληνικό κράτος αρνήθηκε να τον

εκδώσει στις ΗΠΑ, τώρα βρίσκεται στις αμερικανικές φυλακές -και με ευθύνη της Ελλάδας, ο Οτσαλάν βρίσκεται στις τουρκικές φυλακές γιατί από την Ιταλία μέχρι τη Ρωσία και από την Ελλάδα μέχρι τη Συρία δεν βρέθηκε μια κυβέρνηση να σεβαστεί τη στοιχειώδη έννοια του ασύλου. Όμως, πιστεύω ότι στην εποχή μας, που οι ελπίδες και οι αυταπάτες έχουν καταρρεύσει και φαίνεται να κυριαρχούν ο κυνισμός και η παραίτηση, διαμορφώνονται συνθήκες ανάπτυξης αγώνων που οραματίζονται μια διαφορετική κοινωνία.

Πιστεύετε ότι λειτουργούν ακόμη οι διαδικασίες αποδιαπόμπευσης κάποιων πολιτικών χώρων και ποιους αφορούν, αν λειτουργούν σήμερα;

Προφανώς λειτουργούν και σήμερα διαδικασίες συκοφάντησης και ποινικοποίησης πολιτικών χώρων. Λόγω της μακρόχρονης απουσίας μου και του ιδιότυπου τρόπου ζωής ενός φυγάδα, δεν γνωρίζω ακριβώς το περιεχόμενο και τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά αυτών των διαδικασιών, ωστόσο πιστεύω ότι σήμερα αφορούν πρωτίστως τους αναρχικούς και αύριο εκείνα τα κομμάτια της κοινωνίας που υποφέρουν από τη νεοφιλελεύθερη επίθεση, δεν εκπροσωπούνται πολιτικά και είναι έτοιμα να εκραγούν.

Σας είχαν ρωτήσει οι δημοσιογράφοι αν σας ενέπλεξαν επειδή ανήκετε στον αναρχικό χώρο και τους είχατε απαντήσει “Εσείς τα λέτε αυτά”. Εσείς τι λέτε;

Ανήκα και ανήκω στον ευρύτερο επαναστατικό χώρο, εξάλλου ποτέ δεν μου άρεσαν οι ταμπέλες. Γι’ αυτό απάντησα έτσι. Επιπλέον, δύο μέρες μετά τη σύλληψή μου και μέσα σε κλί-

μα τρομοκρατίας και τρομολαγνείας γιατί έπρεπε ο Λεσπέρουγλου να "χρωθεί" στον αναρχικό χώρο; Δεν του φτάνουν αυτού του χώρου τα όσα υφίσταται από τους μηχανισμούς καταστολής, πρέπει να εμφανιστεί και ως ο χώρος του "υπ' αριθμ. 1 τρομοκράτη";

"Είμαι κουρασμένος..." είναι από τα πρώτα λόγια σας προς τους δημοσιογράφους. Κοιτώντας πίσω αυτά τα 18 χρόνια, σήμερα π'ώς τα απομαίετε;

Φυσικά και είμαι κουρασμένος. Από τις διώξεις, τις σκευωρίες, τις απειλές, το κυνηγητό, την αγωνία... Δεν μετανιώνω για την επιλογή της φυγοδικίας, αυτό μπορούσα να κάνω κι αυτό έκανα. Εξάλλου, αν έβλαψα κάποιον μακροπρόθεσμα με τη φυγή μου, αυτός είναι ο εαυτός μου. Βέβαια το "είμαι κουρασμένος" αφορούσε κυρίως την εξαντλητική ανάκριση που ακολούθησε τη σύλληψή μου. Δεκάδες ανακριτές, εκατοντάδες ερωτήσεις για πράγματα που αγνοούσα όπως η περίφημη "επιστολή μου" για την υπόθεση Μπαλάφα στην "Αθηναική".

Πιστεύετε ότι στη σημερινή εποχή υπάρχει "χώρος" για τη δράση τρομοκρατικών οργανώσεων στην Ελλάδα; Έχει γραφτεί, αμέσως μετά τη σύλληψή σας, ότι αποδοκιμάζετε την τρομοκρατία. Ισχύει αυτή η θέση σας και συγκεκριμένα πώς τοποθετείστε απέναντι σ' αυτό το φαινόμενο;

Σε κάθε κοινωνία εκμεταλλευτική, καταπιεστική και ιεραρχημένη υπάρχει "χώρος" για την εμφάνιση και τη δράση ένοπλων οργανώσεων. Το κατά πόσο βέβαια αυτές οι οργανώσεις θα συναντηθούν με τμήματα του μαχόμενου κοινωνικού κινήματος και θα εκφράσουν με-

ρίδες του πληθυσμού εξαρτάται από τις κοινωνικο-πολιτικές συνθήκες αλλά και τη δική τους φυσιογνωμία.

Η εξέγερση υποδουλωμένων-καταπιεσμένων, η αντίσταση σε δικτατορίες, η μαχητική διεκδίκηση σε κοινωνικούς αγώνες από τη στιγμή που παίρνουν μια οξυμένη μορφή και εμπειριάζουν το στοιχείο της αμφισβήτησης της κυριαρχίας της κατεστημένης τάξης έχουν πάντα χαρακτηριστεί ως τρομοκρατία από την εκάστοτε εξουσία. Όπως και να το κάνουμε όμως άλλο η Κολομβία ή το Περού και άλλο η Γαλλία ή η Ολλανδία, και άλλο η P.L.O. ή ο I.R.A και άλλο η RAF ή η 17 Ν.

Εξηγούμαι λοιπόν: δεν αποδοκιμάζω γενικά την ένοπλη πάλη, ούτε την επιδοκιμάζω γενικά. Αποδοκιμάζω βεβαίως την τρομοκρατία η οποία θεωρώ ότι αποτελεί "προνόμιο" του κράτους και των μηχανισμών του.

Πιστεύετε ότι χρησιμοποιηθήκατε στο ρόλο του "δημόσιου κινδύνου" και εάν είναι έτσι, τι εξηπηρετούσε αυτό; Πιστεύετε ότι ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα ο μύθος γύρω από το όνομά σας;

Τόσο εγώ όσο και ο Γ. Μπαλάφας χρησιμοποιηθήκαμε ως δημόσιος κίνδυνος για να εκφοβίζουν πολιτικούς χώρους, ομάδες ή άτομα που ξεπερνούσαν τα όρια του "πολιτικού παιχνιδιού", για να αποπροσανατολίζουν την κοινωνία από τα πραγματικά της προβλήματα και να την εθίζουν στον κρατικό αυταρχισμό. Αντίστοιχες περιπτώσεις δαιμονοποίησης της πολιτικής δράσης σημειώθηκαν σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες όπου υπήρξαν μαζικά κινήματα αντίστασης. Προφανώς λοιπόν, δεν έχω καμία σχέση με το μύθο μου ή μάλλον έχω σχέση όση έχουν το κράτος και το κεφάλαιο με την ι-

σότητα και την ελευθερία που επαγγέλλονται.

Ποιες είναι οι συνθήκες κράτησής σας στον Κορυδαλλό;

Δεν υπάρχει καλή ή κακή φυλακή γιατί το σωφρονιστικό σύστημα είναι, ούτως ή άλλως παρά φύσει μηχανισμός. Αλλά αυτό είναι μια άλλη συζήτηση. Μετά από συγκεκριμένα περιστατικά (όχι στο δικαίωμα για εργασία, παραβίαση του απόρρητου της αλληλογραφίας μου κ.λπ.) βεβαιώθηκα ότι σκόπιμα επιδιώκουν να καμφθεί το ηθικό μου και όχι μόνο. Βλέπετε άλλα επιδιώκουν με τη δημόσια μάχη των εντυπώσεων, όπου μου επιβάλλουν να εμφανίζομαι φορώντας αλεξίσφαιρο, και άλλα με τη μάχη που δίνουν “κεκλεισμένων των θυρών”.

Τι σκέψεις κάνει σήμερα ο Αβραάμ Λεσπέρογλου για το μέλλον;

Όπως αντιλαμβάνεστε οι σκέψεις ενός ανθρώπου που βρίσκεται στη φυλακή επικεντρώνονται στην απόκτηση της ελευθερίας του. Από αυτόν τον κανόνα δεν εξαιρούμαι. Για την ώρα προσπαθώ να προσαρμοστώ στην αλλαγή από την “ελεύθερη παρανομία” στη “φυλακισμένη νομιμότητα” και προετοιμάζομαι για τις δίκες μου. Το μέλλον μου θα είναι πάντως όπως και το παρελθόν μου. Επαναστατική ιδεολογία στα μικρά ή μεγάλα γεγονότα της καθημερινότητας με ό,τι αυτό συνεπάγεται.

Προέρχεστε από μια εποχή με πιθανώς διαφορετική κοινωνική και πολιτική ανταπόκριση σε ορισμένες αυτονόητες αξίες όπως αυτές της συμπαράστασης και της αλληλεγγύης.

Σήμερα διακρίνετε τέτοιες κινήσεις σε ό,τι

σας αφορά;

Αν και έχουν αλλάξει πολλά, πιστεύω ότι και σήμερα υπάρχουν άνθρωποι και συλλογικότητες που θεωρούν αυτονόητη αξία την αλληλεγγύη. Σε ό,τι με αφορά η συγκρότηση της Επιτροπής Αλληλεγγύης αποτελεί την καλύτερη απόδειξη. Μετά τις απειλές που εκτόξευσε εναντίον μου ο κ. Νασιάκος, αρχηγός της Αντιτρομοκρατικής Υπηρεσίας, λέγοντας επί λέξει: “τώρα που θα πας φυλακή θα σε φάμε”, και τις εξηγήσεις του κ. Διώτη --και πριν και μετά την προσαγωγή μου στο αυτόφωρο δικαστήριο-- για την υπερβολική και αυθαίρετη κατάδική μου, λέγοντάς μου: “κατάλαβες τώρα; Εμείς εδώ δικάζουμε! Εμείς είμαστε η κοινωνία! Εμείς καθορίζουμε τα πάντα στα δικαστήρια!”, πιστεύω ότι όπως και στο παρελθόν έτσι και τώρα η ύπαρξη αντίστοιχων επιτροπών είναι όχι μόνο κυματοθραύστis της κρατικής αυθαιρείας και της βαρβαρότητας των μηχανισμών καταστολής, αλλά και ζωτικής σημασίας για την ύπαρξή μου. Νομίζω ότι αξίζει να συνεχίζουμε να μένουμε όρθιοι.

Εν κατακλιδι, γιατί διακινδυνεύσατε ένα ταξίδι στην Ελλάδα;

Πολλοί αναρωτιούνται με νόημα σε τι αποσκοπούσε το ταξίδι μου στην Ελλάδα. Το γεγονός ότι με καταζητούσαν ως τρομοκράτη δεν σημαίνει ότι εγώ δεν θα βρισκόμουν στο πλευρό της μητέρας μου στις δύσκολες στιγμές της υγείας της. Υπάρχουν στιγμές που οφείλεις να παραβείς τη νομιμότητα αν αυτή σε κάνει αضعνή, ασεβή ή ανάληγτο.

ΓΙΑΤΙ ΑΠΑΣΙΩΝΟΥΝ ΤΟΥΣ ΕΝΟΡΚΟΥΣ ΚΑΙ ΣΥΚΟΦΑΝΤΟΥΝ ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ;

Όταν υπερατλαντικοί και εγχώριοι διώκτες της ένοπλης δράσης απαιτούν την κατάργηση του θεσμού των ενόρκων, την αναγόρευση της αστυνομίας σε πρωταγωνιστικό παράγοντα του συστήματος απονομής δικαιοσύνης και την αντιμετώπιση των κατηγορουμένων ως καταρχήν ενόχων...

Όταν ο αρμόδιος ανακριτής γι' αυτό το ζήτημα στηλιτεύει δημοσίως τις επιτροπές συμπάραστασης σε αγωνιστές που αθώωθηκαν τελεσίδικα, ως μέσα αποπροσανατολισμού ή και εκφοβισμού...

Όταν η ελληνική κυβέρνηση με διακρατικές συμφωνίες που έχει υπογράψει, αλλά κυρίως με δεσμεύσεις που έχει πάρει ευθυγραμμίζεται πλήρως με την αμερικανική "αντιτρομοκρατική" πολιτική και υποτάσσεται αντιστοίχως στις επιταγές των επιτελών αυτής της πολιτικής...

Τότε έχουμε κάθε λόγο να ανησυχούμε ότι διαμορφώνεται δυσμενέστατο κλίμα για όσους κατηγορούνται για "τρομοκρατική δράση" και να υποψιαζόμαστε ότι συνταγματικά κατοχυρωμένα δικαιώματα θα καταπατηθούν --αν δεν καταπατώνται ήδη--

στο όνομα της διωκτικής αποτελεσματικότητας.

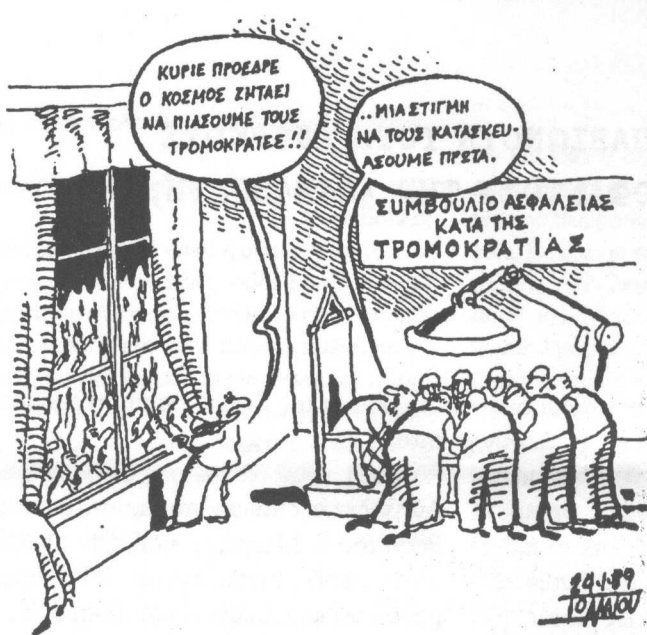
Αν μάλιστα αναλογιστούμε ότι στην υπόθεση του Γ. Μπαλάφα υπήρξαν αφόρητες πιέσεις από την πλευρά των ΗΠΑ προκειμένου να επιτευχθεί η καταδίκη του...

Αν επιπλέον συνυπολογίσουμε ότι ο αρμόδιος ανακριτής για την εξάρθρωση των ένοπλων οργανώσεων ζητεί δημόσια να δοθούν μεγαλύτερα περιθώρια στην αστυνομία για την απόσπαση ομολογιών και αξιοποίηση μαρτύρων...

Και αν, τέλος, σκεφτούμε ότι η διεύρυνση της νομιμότητας της αστυνομικής καταστολής συμβαδίζει πάντοτε με τη συστολή των δικαιωμάτων κοινωνικών κατηγοριών κατά πολύ ευρύτερων από τις ομάδες ή τα άτομα των οποίων η δράση --ή η υποψία δράσης-- βρίσκεται στο στόχαστρο των διωκτικών μηχανισμών...

Τότε έχουμε κάθε λόγο να ανησυχούμε ότι ο κρατούμενος από τις 23/12/99 Αβραάμ Λεσπέρογλου θα αντιμετωπιστεί όχι ως κατ' αρχάς αθώος αλλά ως καταρχήν ένοχος και ότι μέσω της υπόθεσής του πολλοί

--και διόλου άγνωστοι-- θα επιχειρήσουν να επιβεβαιώσουν την πειθαρχία τους στα κελεύσματα των ΗΠΑ.

Επειδή δε την τελευταία δεκαπενταετία οι μηχανισμοί καταστολής, προκειμένου να παρουσιάσουν "αντιτρομοκρατικό" έργο και να εθίσουν την κοινωνία στον κρατικό αυταρχισμό, δεν δίστασαν να σπήσουν σκευωρίες όπως αυτές σε βάρος των Βογιατζή, Μπουκουβάλα, Κογιάνη, Μπέκνερ, Μπουκεσίδη κ.λπ.

Επειδή επίσης πολλοί και πολλές από μας διαπιστώσαμε στην εξέταση της υπόθεσης Μπαλάφα την κενότητα του κατηγορητηρίου και τη σπουδή των διωκτικών αρχών να την καλύψουν με κατασκευή "στοιχείων" ή αυθαίρετα συμπεράσματα...

Και επειδή ο Αβραάμ Λεσπέρογλου κατηγορείται και γι' αυτές τις υποθέσεις --και μάλιστα με βάση τις ίδιες καταθέσεις και συμπεράσματα--, έχοντας παρόμοια διαδρομή με τον Μπαλάφα και πανομοιότυπη αντιμετώπιση (δαιμονολογική και τρομολαγνική) από τις διωκτικές αρχές...

Έχουμε κάθε λόγο να είμαστε καχύποπτοι-ες απέναντι στους διωκτικούς ισχυρισμούς σε βάρος του και καταθέτουμε τη διάθεσή μας --για μία ακόμα φορά-- να εκφράσουμε την αλληλεγγύη μας σε ένα διωκόμενο και την άρνησή μας να αποδεχτούμε την "επίσημη αλήθεια", η οποία βαρύνεται με τόσα αποδεδειγμένα τερατώδη ψεύδη που καμία τρομολαγνική τηλεοπτική εικόνα δεν μπορεί να ανασκευάσει.

"ΑΝΤΙΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΗ" ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ & ΚΡΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η κυβέρνηση προετοιμάζει τη θέσμιση ειδικών "αντιτρομοκρατικών" διατάξεων, οι οποίες αφορούν τις μεθόδους εξάρθρωσης ένοπλων οργανώσεων, τον τρόπο διεξαγωγής των δικών και τις συνθήκες κράτησης κατηγορουμένων ή καταδικασμένων για "τρομοκρατία" κ.λπ. Πρόκειται για μια διαδικασία που έχει ξεκινήσει εδώ και μήνες, κυρίως υπό την πίεση των Αμερικανών, και στοχεύει αφ' ενός στη δημιουργία του κατάλληλου νομικού πλαισίου που θα επιτρέψει μεγαλύτερη άνεση στη σύλληψη "υπόπτων τρομοκρατίας" και, κυρίως, στην καταδίκη τους και αφ' ετέρου στην εξασφάλιση των αναγκαίων πολιτικών συνθηκών για την αναβάθμιση της κρατικής καταστολής απέναντι σε ό,τι θεωρεί η κρατική εξουσία "τρομοκρατία" (μαχητικές αντιιμπεριαλιστικές διαδηλώσεις, καταλήψεις, φθορές ιδιοκτησίας κ.λπ.).

Αν και δεν γνωρίζουμε την ακριβή μορφή που θα πάρουν οι προς συζήτηση νομοθετικές αλλαγές, ούτε το χρόνο που θα επιχειρηθεί η ψήφισή τους στη Βουλή, είναι βέβαιο ότι αυτές αφορούν:

1. Την κατάργηση των ενόρκων σε δίκες κατηγορουμένων για "τρομοκρατία".
2. Τη δυνατότητα της αστυνομίας να παρουσιάζει καταθέσεις στο δικαστήριο χωρίς να εμφανίζει τους μάρτυρες.
3. Την κράτηση σε ειδικούς χώρους των κατη-

γορουμένων και των καταδικασμένων για "τρομοκρατία".

4. Τη νομιμοποίηση της χρήσης βασανιστηρίων σε υπόπτους (υποχρεωτικοί ιατρικοί έλεγχοι κ.λπ.).
5. Τη χρησιμοποίηση αστυνομικών προβοκατόρων για τη διείσδυση σε ένοπλες οργανώσεις ή την πραγματοποίηση παραπλανητικών ενεργειών.
6. Την ευνοϊκή αντιμετώπιση ή και την απαλλαγή όσων κατηγορούνται για "τρομοκρατία" και συνεργάζονται με τις αρχές.
7. Την εξίσωση (από ποινική άποψη) της συμμετοχής σε "τρομοκρατική οργάνωση" με τη συμμετοχή σε εγκληματικές πράξεις που της αποδίδονται, ανεξάρτητα από το αν αποδειγμένα ο κατηγορούμενος δεν συμμετείχε σε αυτές.

Οι συγκεκριμένες ρυθμίσεις εντάσσονται πλήρως στην αμερικανική λογική αντιμετώπισης της "τρομοκρατίας". Το ότι η κυβέρνηση Σημίτη πιθανόν να μην έκανε αυτές τις αλλαγές αν δεν πιεζόταν τόσο από τους υπερατλαντικούς προϊσταμένους της δεν ελαφρύνει τη θέση της, το αντίθετο μάλιστα, διότι αποδεικνύει ότι στην προσπάθειά της να ευθυγραμμιστεί με την αμερικανική "αντιτρομοκρατική" πολιτική αποτελεί κίνδυνο για τα δημοκρατικά δικαιώματα και τις πολιτικές ελευθερίες ευρέων κοινωνικών κατηγοριών.

Κατά τη γνώμη μας, αυτού του τύπου η “αντιτρομοκρατική” νομοθεσία εξυπηρετεί τόσο βραχυπρόθεσμες επιλογές (κυρίως διωκτικού χαρακτήρα) όσο και μεσοπρόθεσμους --και συνολικότερους-- προσανατολισμούς που σχετίζονται με την κατάσταση στα Βαλκάνια και την Ολυμπιάδα του 2004. Συνοπτικά, οι προς συζήτηση νομοθετικές αλλαγές επιδιώκουν τα εξής:

1. Να επιπρέψουν στις διωκτικές αρχές να ανοίξουν ένα νέο κύκλο συλλήψεων για “τρομοκρατία”, που με τις σημερινές συνθήκες θα καταγγέλλονταν ως σκευωρίες και θα κατέληγαν σε αστυνομικό-δικαστικά φιάσκα.
2. Να εξασφαλίσουν βαρύτατες καταδίκες σε όσους κατηγορούμενους για “τρομοκρατία” οδηγηθούν στα δικαστήρια, ώστε να μην καταρρακώνεται η διωκτική αξιοπιστία με αθώωσεις, πρόωρες αποφυλάξεις κ.λπ.
3. Να εκφοβίσουν όσους κινούνται στα όρια της νομιμότητας (κυρίως ομάδες με δράση κατά της ιδιοκτησίας) και να επιπρέψουν στην αστυνομία να τους συμπιέσει κατά τέτοιο τρόπο που είτε να διαλυθούν είτε να εξωθηθούν σε απόπειρες ένοπλης δράσης, οπότε να εξαρθωθούν άμεσα και συντριπτικά.
4. Να διαμορφωθεί το κατάλληλο πολιτικό κλίμα ώστε, αν χρειαστεί, το κράτος να μπορεί να πραγματοποιεί προληπτικές συλλήψεις περιλαμβάνοντας στην έννοια της “τρομοκρατίας” μαχητικές μορφές πάλης όπως οι καταλήψεις, το σαμποτάζ κ.λπ.

Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΛΕΣΠΕΡΟΓΛΟΥ

ΑΙΧΜΗ ΤΗΣ

“ΑΝΤΙΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΗΣ” ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Η υπόθεση του Αβραάμ Λεσπέρογλου αποτέλεσε και αποτελεί βασικό άξονα στην οργάνωση της “αντιτρομοκρατικής” πολιτικής στην Ελλάδα, τόσο σε συμβολικό-ιδεολογικό επίπεδο όσο και σε ουσιαστικό-πολιτικό. Αν την περίοδο 1982-89 οι κατασταλτικοί μηχανισμοί μέσα από την υπόθεση των Λεσπέρογλου-Μπαλάφα προσπάθησαν να παρουσιάσουν “αντιτρομοκρατικό” έργο, να δαιμονοποιήσουν τον ακροαριστερό-αντιεξουσιαστικό χώρο και να εθίσουν ευρέα τμήματα της κοινωνίας στην κρατική καταστολή --προσπάθεια που δεν είχε την αναμενόμενη επιτυχία--, σήμερα οι ίδιοι μηχανισμοί επιδιώκουν “να πάρουν τη ρεβάνς” των αλληπάλληλων αθωωτικών αποφάσεων για τους Βογιατζή, Μπουκουβάλα, Σμυρναίο, Μαρίνο, Μπουκεσίδη, Μπέρκνερ, Κογιάνη και, κυρίως Μπαλάφα και βεβαίως να αποδείξουν, ιδίως στους Αμερικανούς, ότι η κατάσταση έχει αλλάξει. Ο Αβραάμ Λεσπέρογλου, ο τελευταίος μιας γενιάς αγωνιστών των δεκαετιών του '70 και του '80 που κατηγορείται ως “τρομοκράτης”, ο οποίος έχει ήδη αντιμετωπίσει όλες τις μεθοδεύσεις της παραδοσιακής “αντιτρομοκρατικής” πολιτικής (“ομολογίες” εναντίον του με εκβιασμούς, χάλκευση στοιχείων σε βάρος του, απειλές κατά της ζωής του, καταθέσεις εναντίον του καθ' υπαγόρευση ανακριτών κ.λπ.), αποτελεί σήμερα στόχο μιας σειράς διωκτικών και ευρύτερων πολιτικών μεθοδεύσεων:

1. Οι Αμερικανοί, οι οποίοι, απ' ό,τι φαίνεται,

είχαν ενεργό ανάμειξη στη σύλληψή του, επιθυμούν διακαώς την εξοντωτική καταδίκη του, ώστε επιτέλους, να εμποδωθεί και στην Ελλάδα η λογική της "Νέας Τάξης" στον τομέα της "πάταξης της τρομοκρατίας".

2. Η ελληνική κυβέρνηση, πεισμένη αφόρτητα από τους υπερατλαντικούς συμμάχους της, θέλει να αποδείξει ότι κάνει συγκεκριμένα βήματα και δεν της αξίζει να είναι, σύμφωνα με την έκθεση του Στέιτ Ντιπάρτμεντ, δευτεραθλήτρια, μετά την Κολομβία(!), σε "τρομοκρατικές" ενέργειες σε όλο τον κόσμο.

3. Η Αντιτρομοκρατική Υπηρεσία, μετά και τις πρόσφατες αλλαγές στην ηγεσία της, θέλει, εν όψει μάλιστα των αυξημένων καθηκόντων "επιβολής της τάξης" που θέτει η Ολυμπιάδα του 2004, να στείλει ένα μήνυμα προς πάσα κατεύθυνση ότι όσοι θεωρεί αυτοί τρομοκράτες είναι τρομοκράτες και, το κυριότερο, θα αντιμετωπίζονται ως τρομοκράτες.

4. Οι δικαστές θα προσπαθήσουν --και αυτή

τη φορά--, αν μάλιστα είναι απαλλαγμένοι από το "βραχνά των ενόρκων", να αποδείξουν ότι η ελληνική Δικαιοσύνη πρωταγωνιστεί στον "αγώνα κατά της τρομοκρατίας" και μπορεί να αγνοεί τις πολιτικές και κοινωνικές πιέσεις.

Πιστεύουμε πως είναι προφανές ότι ο Α-βραάμ Λεσπέρογλου κινδυνεύει, ότι στο πρόσωπό του συγκεντρώνονται σκοπιμότητες και μεθοδεύσεις που υπερβαίνουν κατά πολύ την υπόθεσή του καθαυτή και σχετίζονται με καταστάσεις και συσχετισμούς που αφορούν το κοινωνικό κίνημα, τους χώρους αντίστασης και την αριστερά στο σύνολό τους.

Με αυτή την έννοια, υποστηρίζουμε ότι ο αγώνας ενάντια στο νέο "αντιτρομοκρατικό" νόμο πρέπει να συγκεκριμενοποιείται στον αγώνα για την αθώωση και την απελευθέρωση του Α. Λεσπέρογλου και η αλληλεγγύη σ' αυτόν πρέπει να συμβαδίζει με την αντίσταση στην "αντιτρομοκρατική" κρατική τρομοκρατία.

ΝΑ ΚΛΕΙΣΕΙ Ο ΚΥΚΛΟΣ
ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ ΕΝΟΧΩΝ

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ
ΣΤΟΝ Α. ΛΕΣΠΕΡΟΓΛΟΥ
ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

ΕΝΑΝΤΙΑ
ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ
ΣΤΟ ΨΕΜΑ
ΤΩΝ ΔΙΩΚΤΙΚΩΝ ΑΡΧΩΝ
ΣΤΙΣ ΕΝΤΟΛΕΣ
ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ
ΕΙΝΑΙ ΑΘΩΟΣ!

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

Επιτροπή Αλληλεγγύης
Βαλτετσίου 35 10681 Αθήνα
e-mail: diktio@hol.gr
<http://users.hol.gr/~diktio>
τηλ.: (01) 39.13.928 fax: (01) 38.40.390